

контрольним пакетом першого або другого рівня, навіть шляхом консолідації міноритаріїв буде складно вирішити дану проблему, вона потребує докорінно нового підходу вирішення.

Підсумовуючи вищезазначене, можна стверджувати, що порушення прав міноритарних акціонерів залежить від законодавчого закріплення імперативних норм та безпосередньо від засобів захисту, спрямованих на недопущення порушення та відновлення порушеного права.

Список використаних джерел:

1. Про акціонерні товариства: Закон України від 17 вересня 2008 року № 514-VI // Відомості Верховної Ради України – 2008. – № 50 – №51. С. 384.
2. Про цінні папери та фондовий ринок: Закон України від 23 лютого 2006 року №3480-IV // Відомості Верховної Ради України – 2006. – №31. – С. 268
3. Бурдак В. Як захистити права акціонерів? // Правовий тиждень. – 2010. – № 33 (211). – С. 7-10.

ЩОДО АНАЛІЗУ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ

Блашук Тетяна Михайлівна, здобувач кафедри економічної безпеки Національної академії внутрішніх справ

Проблемам визначення поняття та структури правового статусу приділяється неабияка увага як у загальній теорії права, так і у галузевих науках. Але, попри певну дослідженість питання, фахівці й досі не дійшли єдиної точки зору з цього приводу.

Етимологічно слово “статус” тотожне поняттю “становище” (“стан”) когось чи чогось. При цьому статус суб’єкта являє собою насамперед певну сукупність його соціальних можливостей, обсяг і характер яких залежать від тієї ролі, соціальної функції, що виконується ним у суспільстві. Тому з метою найбільш повного осмислення сутності статусу суду звернемося до з’ясування його соціальної ролі.

Відомий соціолог І.С. Кон визначає роль як функцію, “нормативно схвалений зразок поведінки, яка очікується від кожного, хто займає дану позицію”. Виконання будь-якої соціальної ролі припускає наявність у суб’єкта необхідних, нормативно оформлених можливостей, що і визначають зміст його статусу. Саме від набору, сукупності тих можливостей, що надані конкретному суб’єктові (або групі суб’єктів), і визначається його статус, становище в соціальній системі, що індивідуалізується певними ознаками, специфічними для даної системи. Тому можна зробити висновок про те, що роль — це динамічний аспект статусу. Отже, статус визначає міру специфічних очікувань (експектації), що звернені до суб’єкта, який займає певну позицію в системі соціальних відносин.

Таким чином, сутність поняття “статус” для всіх суб’єктів тотожна і виражає те, що властиво цілому ряду чи роду явищ, а саме — міру свободи, певну можливість поведінки конкретного суб’єкта або соціальної групи.

Тобто “статус” передбачає соціально-типові аспекти поведінки. Тому відрізнити статус одного суб’єкта від статусу іншого можливо через з’ясування його місця в системі соціальних відносин шляхом визначення тієї “міри свободи, певної можливості поведінки”.

Ефективне здійснення цієї соціальної функції передбачає надання суб’єкту певних можливостей, що одержали нормативне закріплення. Сукупність таких можливостей і становить зміст правового статусу. Правовим він називається тому, що йдеться не про загальне соціальне становище в суспільстві, а про правове чи юридичне його визначення.

Поняття „статус” включає в себе те стабільне, засадниче у правовому стані суб’єкта, яке разом із правосуб’єктністю містить також певне коло основних прав та обов’язків. Конкретні ж права та обов’язки відображують специфіку реального правового положення особи, яке пов’язане більш з наявністю тих чи інших юридичних фактів, а не основи загального положення суб’єкта у даній правовій системі.

Поняття „правовий статус” має широке значення. Латинське слово „status” означає стан, положення. Відповідно до нього під статусом суб’єкта права розуміють його правовий стан, що характеризується комплексом юридичних прав і обов’язків. Слід при цьому зауважити, що у фаховій літературі поняття „правовий статус” і „правове положення” нерідко отождожуються. Це є результатом того, що термін „правовий статус” не віднайшов чіткого відображення. Деякі вчені пропонують використовувати його для загальної характеристики положення суб’єкта, оскільки термін „правове положення” частіше використовується для характеристики суб’єкта у певному колі суспільних відносин. Правовий статус, таким чином, охоплює всі види зв’язків. Це складні зв’язки, що виникають між державою та особою, фіксуються державою в юридичній формі - у формі прав, обов’язків та свобод, які у сукупності і утворюють правовий статус індивіда.

Правовий статус, як уявляється, асоціюється із стабільним станом суб’єкта права, тоді як правове положення є таким, що постійно змінюється і залежить від участі суб’єкта у тих чи інших правових відносинах. Тому тут ми можемо погодитися з точкою зору, що під правовим статусом розуміють сукупність передбачених юридичних прав і обов’язків.

ЩОДО АНАЛІЗУ СУТНОСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Ратушняк Світлана Миколаївна, здобувач кафедри економічної безпеки Національної академії внутрішніх справ

Проблема економічної безпеки – комплексна, якісно вирішувати її необхідно у взаємозв’язку з багатьма проблемами і особливо з урахуванням необхідності захисту ресурсів (матеріальних, інтелектуальних, правових, інформаційних), які повинні гарантувати динамічність функціонування економіки в існуючих умовах. Однак слід підкреслити, що виробничо-